

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **! תירוץ- answer**
ראיה- proof ■

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
זה הכלל כל שהוא ממין דגן.											■
וכי מאחר ששינוי כל שהוא מין דגן הרי זה עובר בפסח - למה מנו חכמים את אלו - כדי שיהא רגיל בהן ובשמותיהן.	תניא, אמר רבי יהושע:										◇
כי הא, דההוא בר מערבא איקלע לבבל, הוה בישרא בהדיה. אמר להו: קריבו לי מתכילתא. שמע דקאמרי: קריבו ליה כותה. כיון דשמע כותה - פירש.											○
הרי אלו באזרה.											■
מאן תנא דחמץ דגן גמור - על ידי תערובות, ונוקשה בעיניה בלאו?											^
רבי מאיר היא.	רב יהודה אמר רב:										◇
שיאור ישרף, ונותנו לכלבו. והאכלו - בארבעים.	דתניא:										■
הא גופא קשיא אמרת שיאור ישרף - אלמא: אסור בהנאה. והדר תני: ונותנו לפני כלבו - אלמא: מותר בהנאה.											!
הכי קאמר: שיאור ישרף - דרבי מאיר לרבי מאיר, דרבי יהודה לרבי יהודה. ונותנו לפי כלבו - דרבי מאיר לרבי יהודה. והאכלו בארבעים - אהאן לרבי מאיר. שמעינן ליה לרבי מאיר: נוקשה בעיניה - בלאו, וכל שכן חמץ דגן גמור על ידי תערובת.											!
רבי אליעזר היא	רב נחמן:										◇
על חמץ דגן גמור - ענוש כרת, על עירובו - בלאו, דברי רבי אליעזר.	דתניא: [רבי אליעזר]										■
על חמץ דגן גמור - ענוש כרת, על עירובו - בלא כלום.	חכמים:										■
ושמעין ליה לרבי אליעזר דאמר חמץ דגן גמור על ידי תערובת בלאו - וכל שכן נוקשה בעיניה.											!
ורב נחמן, מאי טעמא לא אמר כרב יהודה?											!
דילמא עד כאן לא קאמר רבי מאיר התם - אלא נוקשה בעיניה, אבל חמץ דגן גמור על ידי תערובת - לא.	אמר לך: [רב נחמן]										!
ורב יהודה מאי טעמא לא אמר כרב נחמן?											!
עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם - אלא חמץ דגן גמור על ידי תערובת, אבל נוקשה בעיניה - לא אמר.	אמר לך: [רב יהודה]										!
(שמות יב) כל מחמצת לא תאכלו - לרבות כותה הבבלי, ושכר המדי, וחומץ האדומי. וזיתום המצרי. יכול יהא ענוש כרת - תלמוד לומר (שמות יב) כי כל אכל חמץ ונכרתה על חמץ דגן גמור - ענוש כרת, ועל עירובו - בלאו.	תניא כוותיה דרב יהודה:										■
מאן שמעת ליה דאמר על עירובו בלאו - רבי אליעזר היא, ואילו נוקשה בעיניה - לא קאמר. שמע מינה: נוקשה לרבי אליעזר לית ליה.											■
ורבי אליעזר, עירובו בלאו מנא ליה?											^
דכתיב: כל מחמצת לא תאכלו											!
אי הכי - כרת נמי לחייב, דהא כתיב כי כל אכל מחמצת ונכרתה											!
ההוא מיבעי ליה לכדתניא											!
אי לי אלא שנתחמץ מאליי, מחמת דבר אחר מניין - תלמוד לומר כל מחמצת ונכרתה.	דתניא:										■
אי הכי - דלאו נמי להכי הוא דאתא											!
אלא טעמא דרבי אליעזר מכל.											!
התם נמי, הכתיב כל											!
ההוא מיבעי ליה לרבות את הנשים.											!

disputants- חולקים   **statement- מימרא**
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story- מעשה   **O**
key-מקרא:

challenge- קושיא
 ? **question- שאלה**
 ! **answer- תירוץ**
 ■ **proof- ראיה**

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
נשים, מדרב יהודה אמר רב נפקא.		ג											מג.
אמר קרא (במדבר ה) איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם - השוה הכתוב איש לאשה לכל עונשין שבתורה.	דאמר רב יהודה אמר רב, וכן תנא דבי רבי ישמעאל:	ג											מג.
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתוב (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות כל שישנו בקום אכול מצה - ישנו בכל תאכל חמץ, והני נשי הואיל וליתנהו בקום אכול מצה, דהויא ליה מצות עשה שהזמן גרמא - אימא בכל תאכל חמץ נמי ליתנהו, קא משמע לן.		!											מג.
והשתא דאתרבו להו בכל תאכל חמץ - איתרבי נמי לאכילת מצה, כרבי אלעזר.		■											מג:
נשים חייבות באכילת מצה דבר תורה, שנאמר לא תאכל עליו חמץ וגו' כל שישנו בכל תאכל חמץ - ישנו באכילת מצה. והני נשי נמי, הואיל וישנן בכל תאכל חמץ - ישנן בקום אכול מצה.	דאמר רבי אליעזר:	■											מג:
ומאי חזית דהאי כל לרבווי נשים ומפקת עירובו, אימא לרבווי עירובן		ג											מג:
מסתברא, קאי באוכלין - מרבה אוכלין, קאי באוכלין מרבה נאכלין?		!											מג:
וכל היכא דקאי באוכלין לא מרבה נאכלין?	מתקוף לה רב נתן אבוה דרב הונא:	ג											מג:
(ויקרא ז) כי כל אכל חלב מן הבהמה אשר יקריב, אין לי אלא חלב תמימין שראוי ליקרב, חלב בעלי מומין מנין - תלמוד לומר מן הבהמה. חלב חולין מנין - תלמוד לומר כי כל	והא תניא:	ג											מג:
והא הכא, דקאי באוכלין וקא מרבה נאכלין		ג											מג:
התם דליכא אוכלין - מרבה נאכלין, הכא דאיכא אוכלין - לא שביק להו לאוכלין ומרבה נאכלין.		!											מג:
ורבנן דלית להו עירוב			ג										מג:
כל לא דרשי.	[רבנן]	!											מג:
אלא, נשים מנא להו?		ג											מג:
כל - לא דרשי, כי כל דרשי.	[רבנן]	!											מג:
ורבי אליעזר, אימא: כל - לרבות את הנשים, כי כל - לרבות את עירובן			ג										מג:
וכי תימא: כי כל - רבי אליעזר לא דרשי			!										מג:
(ויקרא ב) שאר בל תקטירו אין לי אלא כולו, מקצתו מניין - תלמוד לומר כל עירובו מניין - תלמוד לומר כי כל.	והתניא:	■	ג										מג:
מאן שמעת ליה דדרשי כל - רבי אליעזר, וקא דרשי כי כל			ג										מג:
קשיא.		■											מג:
כל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מאיסורי נזיר, שהרי אמרה תורה (במדבר ו) משרת.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:												מג:
אף שאור בל תקטירו.	זעירי:												מג:
כמאן - כרבי אליעזר, דדריש כל, אי הכי - לענין חמץ בפסח נמי?			ג										מג:
אין הכי נמי, ולאפוקי מדאביי													מד:
יש הקטרה לפחות מכזית	דאמר: [אביי]												מד:
קמשמע לן: דהקטרה לאו לפחות מכזית.													מד:
יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא.	[רב דימי]												מד:
וכל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור?	אביי לרב דימי:												מד:

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- !
proof- ראייה- proof-

central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המקפה של תרומה, והשום והשמן של חולין, ונגע טבול יום במקצתן - פסל את כולן. המקפה של חולין והשום והשמן של תרומה ונגע טבול יום במקצתן - לא פסל אלא מקום מגעו בלבד.	והתנן:											מד.
מקום מגעו אמאי פסולה? הא בטלי להו תבלין ברוב	והוינן בה:											מד.
מה טעם - הואיל וזר לוקה עליהן בכזית.	ואמר רבה בר בר חנה:											מד.
היכי דמי - לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור?	[אביי]											מד.
לא, מאי כזית - דאיכא כזית בכדי אכילת פרס.	[רב דימי]											מד.
וכזית בכדי אכילת פרס דאורייתא היא?	[אביי]											מד.
איין.	אמר ליה: [רב דימי]											מד.
אי הכי, אמאי פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בכותח הבבלי?	[אביי]											מד.
אלא מאי - משום דהיתר מצטרף לאיסור.	[רב דימי]											מד.
סוף סף אמאי פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בכותח הבבלי?												מד.
אלא: הנח לכותח הבבלי, דלית ביה כזית בכדי אכילת פרס. אי בעיניה דקשריף וקאכיל ליה - בטלה דעתיה אצל כל אדם, ואי משטר קשטר ואכיל - לית ביה כזית בכדי אכילת פרס.												מד.
שתי קדירות, אחת של חולין ואחת של תרומה, ולפניהן שתי מדוכות, אחת של חולין ואחת של תרומה. ונפלו אלו לתוך אלו מותרין. שאני אומר: תרומה לתוך התרומה נפלה, וחולין לתוך חולין נפלו.	אייתיביה: [אביי]											מד.
ואי אמרת כזית בכדי אכילת פרס דאורייתא - אמאי אמרינן שאני אומר תרומה לתוך כזי?												מד.
הנח לתרומת תבלין דרבנן.	אמר ליה: [רב דימי]											מד.
שתי קופות, אחת של חולין ואחת של תרומה, ולפניהם שתי סאין אחת של חולין ואחת של תרומה, ונפלו אלו לתוך אלו - מותרין, שאני אומר: חולין לתוך חולין נפלו, תרומה לתוך תרומה נפלה.	אייתיביה: [אביי]											מד.
ואי אמרת כזית בכדי אכילת פרס דאורייתא - אמאי אמרינן שאני אומר?												מד.
הנח לתרומה בזמן הזה, דרבנן.	אמר ליה: [רב דימי]											מד.
והאי משרת להכי הוא דאתא?												מד.
האי מיבעי ליה לכדתניא:												מד.
משרת - ליתן טעם כעיקר. שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין - חייב. מכאן אתה דן לכל התורה כולה. ומה נזיר שאין איסורו עולם, ואין איסורו הנאה, ויש היתר לאיסורו - עשה בו טעם כעיקר. כלאים, שאיסורו איסור עולם, ואיסורו הנאה, ואין היתר לאיסורו - אינו דין שיעשה טעם כעיקר. והוא הדיו לערלה בשתים.	[דתניא]											מד.
הא מני - רבנן היא, ורבי יוחנן דאמר כרבי עקיבא.												מד:
הי רבי עקיבא?												מד:
אילימא רבי עקיבא דמתניתין												מד:
נזיר ששרה פתו בין, ויש בו לצרף כדי כזית - חייב.	דתנן: רבי עקיבא:											מד:
וממאי דמפת ומיין? דילמא מיין להודיה.												מד:
וכי תימא: מיין להודיה מאי למימרא												מד:
הא קא משמע לן: דאף על גב דתערובת.												מד:
אלא רבי עקיבא דברייתא.												מד:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story מעשה-O	statement- מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מדה:
נזיר ששרה פתו ביין, ואכל כזית מפת ומיין - חייב.	דתניא, רבי עקיבא											!	מדה:
ורבי עקיבא, טעם כעיקר מנא ליה?												ז	מדה:
יליף מבשר בחלב. לאו טעמא בעלמא הוא ואסור - הכא נמי, לא שנא.												!	מדה:
ורבנן												ז	מדה:
מבשר בחלב לא גמרינן, דחידוש הוא.	[רבנן]											!	מדה:
ומאי חידוש?												^	מדה:
אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי הדדי אסור												!	מדה:
כלאים נמי, האי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי אסור												ז	מדה:
אלא: דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא - שרי, בשיל ליה בשולי - אסור.												!	מדה:
ורבי עקיבא נמי, בשר בחלב ודאי חידוש הוא												ז	מדה:
אלא: יליף מגיעולי נכרים, גיעולי נכרים לאו טעמא בעלמא הוא - ואסור, הכא נמי - לא שנא.												!	מדה:
ורבנן												ז	מדה:
גיעולי נכרים נמי חידוש הוא, דהא כל נתן טעם לפגם מותר, דגמרינן מנבילה - והכא אסור.	[רבנן]											!	מדה:
ורבי עקיבא												ז	מדה:
כדרב חייא בריה דרב הונא	[רבי עקיבא]											!	מדה:
לא אסרה תורה אלא בקדירה בת יומא	דאמר: [רב חייא בריה דרב הונא]											!	מדה:
הלכך לאו נתן טעם לפגם הוא.												!	מדה:
ורבנן												ז	מדה:
קדירה בת יומא נמי לא אפשר דלא פגמה פורתא.	[רבנן]											!	מדה:
מדרבנן נשמע לרבי עקיבא, מי לא אמרי רבנן משרת ליתן טעם כעיקר - מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה. לרבי עקיבא נמי: משרת - להיתר מצטרף לאיסור, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה כולה	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:											ז	מדה:
משום דהוה נזיר וחטאת שני כתובין הבאין כאחד, ואין מלמדין.	אמר ליה: [רב אשי]											!	מדה.
נזיר - הא דאמרן												!	מדה.
חטאת מאי היא?												^	מדה.
(ויקרא ז) כל אשר יגע בבשרה יקדש וגו' - יכול אפילו לא בלעה, תלמוד לומר בבשרה - עד שיבלע בבשר. יקדש - להיות כמוה, שאם פסולה היא - תיפסל, ואם כשירה היא - תאכל כחמור שבה.	דתניא:											!	מדה.
ורבנן נמי, ניהוי נזיר וחטאת שני כתובין הבאין כאחד, ואין מלמדין												ז	מדה.
הנהו מיצרין צריכי.	אמרי: [רבנן]											!	מדה.
מאי צריכי? בשלמא אי כתב רחמנא בחטאת - לא גמר נזיר מינה, דחולין מקדשים לא גמרינן. אלא לכתוב רחמנא בנזיר, ותיתי חטאת ותגמור מיניה, דהא כל איסורין שבתורה קא גמר מנזיר.	ורבי עקיבא:											ז	מדה.
מיצרין צריכי חטאת - להיתר מצטרף לאיסור, וחולין מקדשים לא גמר. ומשרת - ליתן טעם כעיקר, ומכאן אתה דן לכל התורה כולה.	ורבנן אמרי לך:											!	מדה.
ורבי עקיבא												ז	מדה.

ממרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story
מקרא-key:	

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מיה	מה	תרוייהו להיתר מצטרף לאיסור, והווי להו שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.	[רבי עקיבא]											
מיה	מה	(במדבר ו) מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג - לימד על איסורי נזיר שמצטרפים זה עם זה.	רב אשי לרב כהנא: אלא הא דתניא:											
מיה	מה	השתא לרבי עקיבא איסור והיתר מצטרפין, איסור ואיסור מיבעיא?												
מיה	מה	איסור והיתר - בבת אחת, איסור ואיסור - בזה אחר זה.	אמר ליה: [רב כהנא]											
מיה	מה	בצק שבסידקי עריבה, אם יש כזית במקום אחד - חייב לבער, ואם לאו בטל במיעוטו.												
מיה	מה	וכן לענין הטומאה, אם מקפיד עליו - חוצץ, ואם רוצה בקיומו - הרי הוא כעריבה.												
מיה	מה	לא שנו אלא במקום שאין עשויין לחזק, אבל במקום שעשויין לחזק - אינו חייב לבער.	רב יהודה אמר שמואל:											
מיה	מה	מכלל דפחות מכזית, אפילו במקום שאין עשוי לחזק - אינו חייב לבער.												
מיה	מה	ואם לאו בטל במיעוטו.	איכא דמתני לה אסיפא:											
מיה	מה	לא שנו אלא במקום העשוי לחזק, אבל במקום שאין עשוי לחזק - חייב לבער.	רב יהודה אמר שמואל:											
מיה	מה	מכלל דכזית, אפילו במקום העשוי לחזק - חייב לבער.												
מיה	מה	תניא כלישנא קמא, תניא כלישנא בתרא.												
מיה	מה	בצק שבסידקי עריבה, במקום העשוי לחזק - אינו חוצץ, ואינו עובר. ובמקום שאין עשוי לחזק - חוצץ ועובר. במה דברים אמורים - בכזית, אבל בפחות מכזית, אפילו במקום שאין עשוי לחזק - אינו חוצץ ואינו עובר.	תניא כלישנא קמא:											
מיה	מה	בצק שבסידקי עריבה, במקום העשוי לחזק - אינו חוצץ ואינו עובר. במקום שאין עשוי לחזק - חוצץ ועובר. במה דברים אמורים - בפחות מכזית, אבל בכזית אפילו במקום העשוי לחזק - חוצץ ועובר.	תניא כלישנא בתרא:											
מיה	מה	קשיין אהדדי?												
מיה	מה	סמי קילתא מקמי חמירא.	רב הונא:											
מיה	מה	תנאי שקלת מעלמא? תנאי היא.	רב יוסף											
מיה	מה	הפת שעפשה - חייב לבער, מפני שראוי לשוחקה ולחמע בה כמה עיסות אחרות.	דתניא: [ת"ק]											
מיה	מה	במה דברים אמורים - במקוימת לאכילה, אבל כופת שאור שיחדה לשיבה - בטלה.	רבי שמעון בן אלעזר:											
מיה	מה	מדאמר רבי שמעון בן אלעזר בטלה - מכלל דתנא קמא סבר לא בטלה												
מיה	מה	כל כזית, אף על גב דמבטל - לא בטיל.	אלמא קסבר: [ת"ק]											
מיה	מה	תרצת בכזית, פחות מכזית מי תרצת?	אמר ליה אביי:											
מיה	מה	אלא: הא והא רבי שמעון בן אלעזר היא, ולא קשיא הא - במקום לישא, הא - שלא במקום לישא.	[אביי]											
מיה	מה	לא תימא שלא במקום לישא אגבה דאגנא, אלא אשיפתא דאגנא.	רב אשי:											
מיה	מה	פשיטא												
מיה	מה	מהו דתימא: זמנא דאטיף ומטי להתם, קא משמע לן.												
מיה	מה	הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	רב נחמן אמר רב:											
מיה	מה	איני?												

Talmud Navigator

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**

חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מזה:
אם טח פניה בטיט - בטלה.	והאמר רב יצחק בר אשי אמר רב:	⚡											מה:
טח - אין, לא טח - לא		⚡											מה:
מאן דמתני הא לא מתני הא.		!											מה:
אין הלכה כרבי שמעון בן אלעזר	איכא דאמרי, אמר רב נחמן אמר רב:		■										מה:
אם טח פניה בטיט - בטלה וכו'.	דאמר רב יצחק בר אשי אמר רב:	■	■										מה:
שני חצאי זיתים וחוט של בצק ביניהן, רואין: כל שאילו ינטל החוט וניטלין עמו - חייב לבער, ואם לאו - אינו חייב לבער.	רב נחמן אמר שמואל:												מה:
לא אמרן אלא בעריבה, אבל - בבית - חייב לבער. מאי טעמא - דוימנין דכניש להו, ונפלי גבי הדדי.	עולא:												מה:
אמר עולא, בעו במערבא: בית ועלייה מהו, בית ואכסדרא מהו, שני בתים זה לפנים מזה מהו?													מה:
תיקו.													מה:
הפת שעפשה ונפסלה מלאכול לאדם, והכלב יכול לאוכלה - מטמאה טומאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם השמאה בפסח.	תנו רבנן: [ת"ק]												מה:
אינה מטמאה.	משום רבי נתן אמרו:												מה:
כמאן אזלא הא דתנן:													מה:
כלל אמרו בטהרות: כל המיוחד לאוכל אדם - טמא עד שיפסל מלאכול לכלב.	[תנן]												מה:
כמאן													מה:
דלא כרבי נתן.													מה:
עריבת העבדנין שנתן לתוכה קמח, תוך שלשה ימים - חייב לבער, קודם שלשה ימים - אינו חייב לבער.	תנו רבנן: [ת"ק]												מה:
במה דברים אמורים - שלא נתן לתוכה עורות, אבל נתן לתוכה עורות - אפילו תוך שלשה אין חייב לבער.	רבי נתן:												מה:
הלכה כרבי נתן, אפילו יום אחד ואפילו שעה אחת.	רבא:												מה:
וכן לענין טומאה אם מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה.													מה:
מי דמי? התם - בשיעורא תליא מילתא, הכא - בקפידא תליא מילתא.													מה:
אימא ולענין הטומאה אינו כן.	רב יהודה:												מה:
הא וכן לענין טומאה קתני	אמר ליה אביי:												מה:
הכי קאמר: וכן לענין צירוף טומאה בפסח. ובשאר ימות השנה איכא פלוגתא.	אלא אמר אביי:												מה:
היכי דמי?													מה:
כגון דאיכא פחות מכביצה אוכלין, ונגעו בהאי בצק. בפסח דאיסורו חשוב - מצטרף, בשאר ימות השנה, דבקפידא תליא מילתא אם מקפיד עליו - מצטרף, אם רוצה בקיומו - הרי הוא כעריבה.													מה:
מי קתני מצטרף? והא חוצץ קתני	מתקיף לה רבא:												מה:
וכן להעלות טהרה לעריבה.	אלא אמר רבא:												מה:
היכי דמי													מה:
כגון דאיטימי הך עריבה, ובעי לאטבולי. בפסח דאיסורו חשוב - חוצץ, ולא סלקא לה טבילה. בשאר ימות השנה בקפידא תליא מילתא, אי מקפיד עליו - חוצץ, ואם רוצה בקיומו - הרי הוא כעריבה.													מה:

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement- קושיא- challenge- question- תירוץ- answer- ! ראייה- proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

פסחים-אלו עוברין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
מי קתני וכן לענין טהרה? הא לענין טומאה קתני	מתקף לה רב פפא:											ז	מו.
וכן לענין להוריד טומאה לעריבה.	אלא אמר רב פפא:											ז	מו.
היכי דמי												ז	מו.
כגון דנגע שרץ בהאי בצק. בפסח, דאיסורו חשוב - חוצץ, ולא נחתה לה טומאה. בשאר ימות השנה, דבקפידא תליא, אם מקפיד עליו - חוצץ, אם רוצה בקיומו - הרי הוא כעריבה.												ז	מו.
בצק החרש, אם יש כיוצא בו שהחמיץ - הרי זה אסור.												ז	מו.
אם אין שם כיוצא בו מהו?												ז	מו.
כדי שילך אדם ממגדל נוניא לטבריא, מיל.	רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:											ז	מו.
ונימא מיל												ז	מו.
הא קא משמע לן דשיעורא דמיל כממגדל נוניא ועד טבריא.												ז	מו.
לגבל ולתפלה ולנטילת ידים - ארבעה מילין.	רבי אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש:											ז	מו.
אייבו אמרה, וארבעה אמר בה, וחדא מינייהו עבוד.	רב נחמן בר יצחק:											ז	מו.
וכולן שעבידן או שהילך בהן כדי עבודה - טהורין, חוץ מעור האדם.	דתנן:											ז	מו.
וכמה כדי עבודה?												ז	מו.
כדי הילוך ארבעה מילין.	רבי אייבו אמר רבי ינאי:											ז	מו.
לא שנו אלא לפניו, אבל לאחוריו - אפילו מיל אינו חוזר.	רבי יוסי ברבי חנינא:											ז	מו.
ומינה, מיל הוא דאינו חוזר, הא פחות ממיל - חוזר.	רב אחא:											ז	מו.
כיצד מפרישין חלה בטומאה ביום טוב?												ז	מו.
לא תקרא לה שם עד שתאפה.	רבי אליעזר:											ז	מו.
תטיל בצונן.	בן בתירא:											ז	מו.
לא זה הוא חמץ שמוזהרין עליו בכל יראה ובכל ימצא. אלא, מפרישתה ומניחתה עד הערב, ואם החמיצה - החמיצה.	רבי יהושע:											ז	מו.
לימא בטובת הנאה קמיפלגי												ז	מו.
טובת הנאה ממון	דרבי אליעזר סבר:											ז	מו.
טובת הנאה אינה ממון.	ורבי יהושע סבר:											ז	מו.
לא, דכולי עלמא סברי טובת הנאה אינה ממון, והכא בהואיל קמיפלגי.												ז	מו.
דרבי אליעזר סבר: אמרינן הואיל ואי בעי איתשיל עלה - ממזניה הוא.	דרבי אליעזר סבר:											ז	מו.
ורבי יהושע סבר: לא אמרינן הואיל.	ורבי יהושע סבר:											ז	מו.
האופה מיום טוב לחול, רב חסדא אמר: לוקה	איתמר: [רב חסדא]											ז	מו.
אינו לוקה.	רבה:											ז	מו.
לוקה, לא אמרינן הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה.	רב חסדא:											ז	מו.

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז
אינו לוקה, אמרין הואיל.	רבה:												מז
לדיך, דאמרת לא אמרין הואיל - היאך אופין מיום טוב לשבת?	רבה לרב חסדא:												מז
משום עירובי תבשילין.	אמר ליה: [רב חסדא]												מז
ומשום עירובי תבשילין שרינן איסורא דאורייתא?	[רבה]												מז
מדאורייתא צורכי שבת נעשין ביום טוב, ורבנן הוא דגזרו ביה, גזירה שמא יאמרו אופין מיום טוב אף לחול. וכיון דאצרכו רבנן עירובי תבשילין - אית ליה היכירא.	אמר ליה: [רב חסדא]												מז
בהמה המסוכנת לא ישחוט אלא כדי שיכול לאכול הימנה כזית צלי מבעוד יום.	איתיביה: [רבה]												מז
יכול לאכול - אף על גב דלא בעי למיכל.													מז
בשלמא לדידי, דאמרי הואיל - הואיל ואי בעי למיכל מצי אכיל - משום הכי ישחוט. אלא לדיך, דאמרת לא אמרין הואיל - אמאי ישחוט?													מז
משום הפסד ממונו.	אמר ליה: [רב חסדא]												מז
ומשום הפסד ממונו שרינן איסורא דאורייתא?	[רבה]												מז
איין, משום הפסד ממונו גמר בלבו לאכול כזית, ואי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה.	אמר ליה: [רב חסדא]												מז
לחם הפנים נאכל לתשעה לעשרה, ולאחד עשר - לא פחות ולא יותר. כיצד? כדרכו - לתשעה, נאפה בערב שבת - נאכל בשבת לתשעה. חל יום טוב להיות בערב שבת - נאכל לשבת לעשרה. שני ימים טובים של ראש השנה - נאכל לשבת לאחד עשר, לפי שאינו דוחה לא את השבת ולא את היום טוב.	איתיביה: [רבה]												מז
ואי אמרת צורכי שבת נעשין ביום טוב אמאי לא דחי יום טוב?													מז
שבות קרובה - התירו, שבות רחוקה - לא התירו.	אמר ליה: [רב חסדא]												מז
דוחה את יום טוב, ואינו דוחה את יום צום	ולרבן שמעון בן גמליאל, דאמר משום רבי שמעון בן הסגן:												מז
מאי איכא למימר?													מז
בהא פליגי													מז
שבות קרובה התירו, שבות רחוקה לא התירו.	מר סבר: [ת"ק]												מז
שבות רחוקה נמי התירו.	ומר סבר: [רבי שמעון בן הסגן]												מז
שתי הלחם אינן נאכלות לא פחות משנים, ולא יותר על שלשה. כיצד? נאפות ערב יום טוב - נאכלות ליום טוב לשנים, חל יום טוב להיות אחר השבת - נאכלות ליום טוב לשלשה, לפי שאינה דוחה לא את השבת ולא את היום טוב.	מתיב רב מרי:												מז
ואי אמרת צורכי שבת נעשין ביום טוב, השתא דשבת ביום טוב שרי - דיום טוב ביום טוב מבעיא?													מז
שאני התם, דאמר קרא לכם ולא לגבוה.													מז
דוחה את יום טוב	ולרבן שמעון בן גמליאל, דאמר משום רבי שמעון בן הסגן:												מז
מאי איכא למימר?													מז
סבר לה כאבא שאול													מז
לכם - לכם ולא לנכרים.	דאמר: [אבא שאול]												מז
מי אמרין הואיל	שלה ליה רב חסדא לרבה ביד רב אחא בר רב הונא:												מז

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא		מאן דאמר																
יש חורש תלם אחד וחייבין עליה משום שמונה לאוין: החורש בשור וחמור, והן מוקדשים, וכלאים בכרם, ושביעית ביום טוב, כהן ונוזר אבית הטומאה.		והא תנן:																מז
ואי אמרינן הואיל - אחרישה לא ליחייב הואיל וחזי לכיסוי דם ציפור																		מז
באבנים מקורולות		רב פפא בר שמואל:																מז
ראויות לכותשן																		מז
וכתישה ביום טוב מי שרף?																		מז
ראויות לכותשן כלאחר יד.																		מז
בצונמא																		מז
צונמא בר זריעה?																		מז
צונמא מלמעה, ועפר תיחוח מלמטה.																		מז
ותפוק ליה משום עפר תיחוח																		מז
אלא אמר מר בר רב אשי: בטינא.																		מז
וטינא בר זריעה הוא?																		מז
במתונתא.																		מז
המבשל גיד הנשה בחלב ביום טוב ואוכלו, לוקה חמש: לוקה משום מבשל גיד ביום טוב, ולוקה משום אוכל גיד, ולוקה משום מבשל בשר בחלב, ולוקה משום אוכל בשר בחלב, ולוקה משום הבערה.		אייתיביה אביי:																מז
ואי אמרינן הואיל - אהבערה לא ליחייב, הואיל דחזי ליה לצרכן																		מז
אפיק הבערה ועייל גיד הנשה של נבילה.		אמר ליה: [רבה]																מז
לוקין שתיים על אכילתו ושלש על בישולו		והתני רבי חיאי:																מז
ואי איתא: שלש על אכילתו מיבעי ליה																		מז
אלא: אפיק הבערה ועייל עצי מוקצה.		[רבה]																מז
ומוקצה דאורייתא הוא?																		מז
אין, דכתיב (שמות טז) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו, ואזהרתה מהכא - (שמות כ) מלא תעשה כל מלאכה.		אמר ליה: [רבה]																מז
והא את הוא דאמרת בעאי מיניה מרב חסדא, ואמרי לה בעאי מיניה מרב הונא: הביא שה מאפר ושחטו תמיד ביום טוב מהו? ואת אמרת לן עלה: שה - ולא הבכור, אחת - ולא מעשר, מן הצאן - ולא הפלגס, (יחזקאל מה) מן המאתים - ממותר שתי מאות שנשתיירו בכור. מכאן לערלה שבטילה במאתים. ממשקה ישראל - מן המותר לישראל. מכאן אמרו: אין מביאין נסכין מן הטבל.		אמר ליה: [אביי]																מז
יכול לא יביא מן המוקצה																		מז
מה טבל מיוחד שאיסור גופו גרם לו - אף כל שאיסור גופו גרם לו, יצא מוקצה שאין איסור גופו גרם לו, אלא איסור דבר אחר גרם לו.		אמרת: [רבה]																מז
ואי אמרת איסור מוקצה דאורייתא - מה לי איסור גופו מה לי איסור דבר אחר?																		מז
חילוק מלאכות לשבת ואין חילוק מלאכות ליום טוב.		ועוד: הא את הוא דאמרת:																מז
אלא: אפיק הבערה ועייל עצי אשירה, ואזהרה מהכא: (דברים יג) ולא ידבק בידך מאומה מן החרם.		[רבה]																מז
ונלקי נמי משום (דברים ז) ולא תביא תועבה אל ביתך		רב אחא בריה דרבא לאביי:																מז

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה O	statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ ! proof- ראיה
מקרא-key:	

פסחים-אלו עוברין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא אפיק הבערה, ועייל עצי הקדש, ואזהרה מהכא: (דברים יב) ואשריהם תשרפון באש לא תעשון כן לה' אלהיכם.	[רבה]												מה.
הא דרב חסדא ורבה - מחלוקת דרבי אליעזר ורבי יהושע היא.	רמי בר חמא:												מה.
אמרין הואיל	דרבי אליעזר סבר:												מה.
לא אמרין הואיל.	ורבי יהושע סבר:												מה.
ודילמא, עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם דאמרין הואיל - אלא דבעידנא דקא עיילי לתנורא כל חדא וחדא חזיא ליה לדידיה, אבל הכא דלאורחין הוא דחזי, לדידיה לא חזי - אימא הכי נמי דלא אמרין הואיל.	רב פפא:												מה.
ודילמא לא היא. עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם דלא אמרין הואיל - אלא דאיכא חדא דלא חזיא, לא לדידיה ולא לאורחין. אבל הכא, דחזי מיהת לאורחין - אימא הכי נמי אמרין הואיל.	רב שישא בריה דרב אידי:												מה.
אמרוה רבנן קמיה דרבי ירמיה ורבי זירא.													מה.
קיבלה	רבי ירמיה:												מה.
לא קיבלה	רבי זירא:												מה.
מילתא דקשיא לן ואחיא כמה שני, במאי פליגי רבי אליעזר ורבי יהושע, השתא אמרוה משמיה דגברא רבה - ולא ניקבלה?	רבי ירמיה לרבי זירא:												מה.
היכי אקבלה?	אמר ליה: [רבי זירא]												מה.
לדבריך, הרי הוא עובר משום (שמות כ) לא תעשה כל מלאכה יהושע:	דתנינא, אמר ליה רבי יהושע:												מה.
ושתיק ליה	[רבי אליעזר]												מה.
ואי איתא - לימא ליה: טעמא דידי משום הואיל.													מה.
וליעמיך	אמר ליה: [רבי ירמיה]												מה.
לדבריך הרי הוא עובר משום בל יראה ובל ימצא	הא דתנינא בברייתא, אמר לו רבי אליעזר:												מה.
ושתיק ליה	[רבי יהושע]												מה.
הכי נמי דלא אהדר ליה? הא קא מהדר ליה במתניתין													מה.
לא זהו חמץ שמוזוהרין עליו משום בל יראה ובל ימצא.	דתנן:												מה.
אלא: שתיק ליה בברייתא, ומהדר ליה במתניתין. הכי נמי אימור: שתיק ליה במתניתין, ואהדר ליה במכילתא אחרית.	[רבי ירמיה]												מה.
הלכה כרבי אליעזר	תניא, רבי:												מה.
הלכה כבן בתירא.	רבי יצחק												מה.
וכמה שיעור עיסה?													מה.
בחטיין - קבין, ובשעורין - שלשת קבין.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:												מה.
חילוף הדברים.	רבי נתן משום רבי אליעזר:												מה.
בחטיין - שלשת קבין, ובשעורין - ארבעה קבין	והתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:												מה.
לא קשיא הא - בחסיכתא, הא - במעלייתא.													מה.
שמע מינה גריעין חטיי חסיכתא מחטיי מעלייתא, טפי מדגריען שערי חסיכתא משערי מעלייתא. דאילו התם תילתא, והכי ריבעא.	רב פפא:												מה.
קבא מלוגגא לפיסחא, וכן חלה.	רב:												מה.

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מקרא-key

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מזה:
המתנן:	חמשת רבעים קמה ועוד חייבין בחלה.												מה:
הכי קאמר:	קבא מלוגנאי נמי אהאי שיעורא קאי.												מה:
רב יוסף:	הני נשי דידן נהוג למיפא קפיזא קפיזא לפיסחא.												מה:
אמר ליה אביי:	מאי דעתך - לחומרא, חומרא דאתי לידי קולא הוא, דקא מפקע לה מחלה.												מה:
אמר ליה: [רב יוסף]	דעבדן כרבי אליעזר												מה:
דתנן רבי אליעזר:	הרודה ונותן לסל - הסל מצרפן לחלה.												מה:
ואמר רבי יהודה אמר שמואל:	הלכה כרבי אליעזר.												מה:
אמר ליה: [אביי] והא איתמר עלה אמר רבי יהושע בן לוי:	לא שנו אלא ככרות של בבל, שנושכות זו מזו, אבל כעכין - לא												מה:
הא איתמר עלה אמר רבי חנינא:	אפילו כעכין.												מה:
בעי רבי ירמיה:	טבלא שאין לה לבזבזין מהו? תוך כלי בעינן - והא ליכא, או דילמא אויר כלי בעינן - והא איכא?												מה:
תיקו.													מה:
תניא, רבי אליעזר:	הסל מצרפן												מה:
רבי יהושע:	תנור מצרפן.												מה:
רבן שמעון בן גמליאל:	ככרות של בבל שנושכות זו מזו - מצטרפות.												מה:
רבן גמליאל:	שלוש נשים לשות כאחת, ואופות בתנור אחד, זו אחר זו.												מה:
חכמים:	שלוש נשים עוסקות בבצק כאחת, אחת - לשה, ואחת עורכת, ואחת אופה.												מה:
רבי עקיבא:	לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל התנורים שוין. זה הכלל: תפח - תלוש בצונן.												מה:
תנו רבנן:	לשה, היא מקטפת וחבירתה לשה תחתיה. מקטפת - היא אופה וחבירתה מקטפת תחתיה, והשלישית לשה. אופה - היא לשה, וחבירתה אופה תחתיה, והשלישית מקטפת, וחזרת חלילה. כל זמן שעוסקות בבצק אינו בא לידי חימוץ.												מה:
רבי עקיבא:	לא כל הנשים וכל.												מה:
תניא, אמר רבי עקיבא:	דנתי לפני רבן גמליאל, ילמדינו רבינו בנשים זריות או בנשים שאין זריות? בעצים לחים או בעצים יבשים? בתנור חם או בתנור צונן?												מה:
אמר לי: [רבן גמליאל]	אין לך אלא מה ששנו חכמים, זה הכלל: תפח תלוש בצונן.												מה:
שיאור ישרף, והאוכלו פטור. סידוק - ישרף, והאוכלו חייב כרת.													מה:
[רבי יהודה]	איזהו שיאור - כקרני חגבים, סידוק - שנתערבו סדקין זה בזה, דברי רבי יהודה.												מה:
חכמים:	זה וזה האוכלו חייב כרת. ואיזהו שיאור - כל שהכסיפו פניו, כאדם שעמדו שערוותו.												מה:
תנו רבנן: [רבי מאיר]	איזהו שיאור - כל שהכסיפו פניו כאדם שעמדו שערוותו. סידוק - כקרני חגבים, דברי רבי מאיר.												מה:
חכמים:	איזהו שיאור - כקרני חגבים, סידוק - שנתערבו סדקין זה בזה. וזה וזה האוכלו חייב כרת.												מה:
והאנן תנן: [רבי יהודה]	שיאור ישרף, והאוכלו פטור, דברי רבי יהודה												מה:
אימא: לרבי מאיר:	זה וזה האוכלו חייב כרת.												מה:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key:

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מט.
מאי טעמא דרבי מאיר - אין לך כל סדק וסדק מלמעלה שאין לו כמה סדקים מלמטה.	רבא:												◇	מט.
ארבעה עשר שחל להיות בשבת מבערין את הכל מלפני השבת, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]												■	מט.
בזמנו.	חכמים:												■	מט.
תרומה - מלפני השבת, וחולין - בזמנו.	רבי אליעזר בר צדוק												■	מט.
פעם אחת שבת אבא ביבנה, וחל ארבעה עשר להיות בשבת, ובא זונין ממונה של רבן גמליאל, ואמר: הגיע עת לבער את החמץ. והלכתי אחר אבא, וביערנו את החמץ.	תניא, רבי אליעזר בר צדוק:												○	מט.
ההולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ולאכול סעודת אירוסין בבית חמיו, ונוכר שיש לו חמץ בתוך ביתו. אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותו - יחזור ויבער, ואם לאו - מבטלו בלבו.													■	מט.
להציל מן הנכרים, ומן הנהר, ומן הלסטים, ומן הדליקה, ומן המפולת יבטל בלבו.													■	מט.
ולשבות שביית הרשות - יחזור מיד.													■	מט.
וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש, אם עבר צופים - שורפו במקומו, ואם לאו - חזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה.													■	מט.
ועד כמה הן חזורין?													^	מט.
זה וזה בכביצה	רבי מאיר:												◆	מט.
זה וזה בכזית.	רבי יהודה												◆	מט.
בשר קדש - בכזית, וחמץ - בכביצה.	חכמים:												◆	מט.
ההולך לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו ולשבות שביית הרשות - יחזור מיד	ורמינהו:												⚡	מט.
לא קשיא הא - רבי יהודה, הא - רבי יוסי.	רבי יוחנן:												!	מט.
סעודת אירוסין - רשות, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]												◆	מט.
מצוה.	רבי יוסי:												◆	מט.
מחלוקת - בסעודה שניה, אבל בסעודה ראשונה - דברי הכל מצוה.	והשתא, דאמר רב חסדא:												!	מט.
אפילו תימא הא והא רבי יהודה, ולא קשיא: הא - בסעודה ראשונה, הא - בסעודה שניה.													!	מט.
אני לא שמעתי אלא סעודת אירוסין, אבל לא סבלונות.	תניא, אמר רבי יהודה:												■	מט.
אני שמעתי סעודת אירוסין וסבלונות.	אמר לו רבי יוסי:												■	מט.
כל סעודה שאינה של מצוה - אין תלמיד חכם רשאי להנות ממנה.	תניא, רבי שמעון:												■	מט.
כגון מאי?													^	מט.
כגון בת כהן לישראל, ובת תלמיד חכם לעם הארץ.	רבי יוחנן:												!	מט.
בת כהן לישראל - אין זווגן עולה יפה.	דאמר רבי יוחנן:												!	מט.
מאי היא?													^	מט.
או אלמנה או גרושה או זרע אין לה.	רב חסדא:												!	מט.
קוברה או קוברתו, או מביאתו לידי עניות.	במתניתא תנא:												!	מט.
איני?													⚡	מט.

מירא-statement **חולקים-disputants**
קושיא-challenge **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
שאלה-question **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment**
תירוץ-answer **מעשה-story**
ראיה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת	
הרוצה שיתעשר - ידבק בזרעו של אהרן, כל שכן שתורה וכהונה מעשרתן	והא אמר רבי יוחנן:																			מט.
לא קשיא: הא - בתלמיד חכם, הא - בעם הארץ.																				מט.
רבי יהושע נסיב כהנתא, הלש. אמר: לא ניחא ליה לאהרן דאדבק בזרעיה, דהוי ליה חתנא כי אנא.	[רבי יהושע]																			מט.
רב אידי בר אבין נסיב כהנתא, נפקו מיניה תרי בני סמיכי, רב ששת בריה דרב אידי ורבי יהושע בריה דרב אידי.	[רב אידי בר אבין]																			מט.
אי לא נסיבנא כהנתא לא איעתי.	רב פפא:																			מט.
אי לא נסיבנא כהנתא - לא גלאי.	רב כהנא:																			מט.
והא למקום תורה גלית	אמרו ליה:																			מט.
לא גלאי כדגלי אינשי.	[רב כהנא]																			מט.
כל הנהגה מסודרת השרות לסוף גולה, שנאמר (עמוס 1) ואכלים כרים מצאן ועגלים מתוך מרבק, וכתוב לכן עתה יגלו בראש גלים.	רבי יצחק:																			מט.
כל תלמיד חכם המרבה סעודתו בכל מקום - סוף מחריב את ביתו, ומאלמן את אשתו, ומייתם את גזוליו, ותלמודו משתכח ממנו, ומחלוקות רבות באות עליו, ודבריו אינם נשמעים ומחלל שם שמים ושם רבו ושם אביו, וגורם שם רע לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות.	תנו רבנן:																			מט.
מאי היא?																				מט.
קרו ליה בר מחים תנור.	אבוי:																			מט.
בר מרקיד בי כובי.	רבא:																			מט.
בר מלחיק פינכי.	רב פפא:																			מט.
בר מך רבע.	רב שמעיה:																			מט.
לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם. שאם מת או גולה - מובטח לו שבניו תלמידי חכמים. ואל ישא בת עם הארץ - שאם מת או גולה בניו עמי הארץ.	תנו רבנן:																			מט.
לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם, וישא בתו לתלמיד חכם. משל לענבי הגפן בענבי הגפן, דבר נאה ומתקבל. ולא ישא בת עם הארץ - משל לענבי הגפן בענבי הסנה, דבר כעור ואינו מתקבל.	תנו רבנן:																			מט.
לעולם ימכור אדם כל מה שיש לו וישא בת תלמיד חכם. לא מצא בת ראשי כנסיות - ישא בת גדולי הדור. לא מצא בת גדולי הדור - ישא בת ראשי כנסיות, לא מצא בת ראשי כנסיות - ישא בת גבאי צדקה. לא מצא בת גבאי צדקה - ישא בת מלמדי תינוקות. ולא ישא בת עמי הארץ, מפני שהן שקץ, ונשותיהן שרץ, ועל בנותיהן הוא אומר (דברים כז) ארור שכב עם כל בהמה.	תנו רבנן:																			מט:
עם הארץ אסור לאכול בשר שנאמר (ויקרא יא) זאת תורת הבהמה והעוף כל העוסק בתורה - מותר לאכול בשר בהמה ועוף, וכל שאינו עוסק בתורה - אסור לאכול בשר בהמה ועוף.	תניא, רבי:																			מט:
עם הארץ מותר לנוחורו ביום הכיפורים שחל להיות בשבת.	רבי אלעזר:																			מט:
רבי, אמור לשוחטן	אמרו לו תלמידי:																			מט:
זה - טעון ברכה, וזה - אינו טעון ברכה.	אמר להן: [רבי אלעזר]																			מט:
עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך, שנאמר (דברים ל) כי הוא חייד וארך ימך, על חייו לא חס - על חיי חבירו לא כל שכן.	רבי אלעזר:																			מט:
עם הארץ מותר לקורו כדג.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:																			מט:
ומגבו.	רבי שמואל בר יצחק:																			מט:
כשהיית עם הארץ אמרת: מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור. אמרו לו תלמידי: רבי, אמור ככלב - אמר להן: זה - נושך ושובר עצם, וזה - נושך ואינו שובר עצם.	תניא, אמר רבי עקיבא:																			מט:
כל המשיא בתו לעם הארץ - כאילו כופתה ומניחה לפני ארי. מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים - אף עם הארץ מכה ובוועל ואין לו בושת פנים.	תניא, היה רבי מאיר אומר:																			מט:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט:
אילמלא אנו צריכים להם למשא ומתן - היו הורגין אותנו.	תניא, רבי אליעזר:												מט:
כל העוסק בתורה לפני עם הארץ - כאילו בועל ארוסתו בפניו, שנאמר (דברים לג) תורה צוה לנו משה מורשה, אל תקרי מורשה אלא מאורסה. גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם, יותר משנאה ששונאין אומות העולם את ישראל. ונשותיהן יותר מהן.	תנא רבי חייא:												מט:
שנה ופירש - יותר מכולן.	תנא:												מט:
ששה דברים נאמרו בעמי הארץ: אין מוסרין להן עדות, ואין מקבלין ממנו עדות, ואין מגלין להן סוד, ואין ממנין אותן אפוטרופוס על היתומים, ואין ממנין אותן אפוטרופוס על קופה של צדקה, ואין מתלוין עמהן בדרך.	תנו רבנן: [ת"ק]												מט:
אף אין מכריזין על אבידתו.	ויש אומרים:												מט:
ותנא קמא													מט:
זמנין דנפיק מיניה זרעא מעליא ואכיל ליה, שנאמר (איוב כז) יכון וצדיק ילבש.	[תנא קמא]												מט:
וכן מי שיצא וכל.													מט:
למימרא דרבי מאיר סבר כביצה הוא דחשיב, ורבי יהודה סבר כזית נמי חשיב?													מט:
עד כמה הן מזמנין - עד כזית	ורמינהו: [ר"מ]												מט:
עד כביצה	רבי יהודה:												מט:
מוחלפת השיטה	רבי יוחנן:												מט:
לעולם לא תיפוך התם בקראי פליגי, הכא בסברא פליגי. התם בקראי פליגי	אביי:												מט:
(דברים ה) ואכלת - זו אכילה, ושבעת - זו שתיה, ואכילה בכזית.	רבי מאיר סבר:												מט:
ואכלת ושבעת - אכילה שיש בה שביעה, ואיזו זו - בכביצה.	רבי יהודה סבר:												מט:
הכא בסברא פליגי.													מט:
חזרתו כטומאתו, מה טומאתו בכביצה - אף חזרתו בכביצה	דרבי מאיר סבר:												מט:
חזרתו כאיסורו, מה איסורו בכזית - אף חזרתו בכזית.	ורבי יהודה סבר:												מט:
זה וזה כשתי ביצים	תניא, רבי נתן:												מט:
ולא הוה לז' חכמים.	[חכמים]												מט:
(זכריה יד) והיה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות וקפאון.													מט:
מאי יקרות וקפאון?													מט:
זה אור, שיקר בעולם הזה, וקפוי לעולם הבא.	רבי אלעזר:												מט:
אלו נגעים ואהלות, שיקרין הן בעולם הזה וקפויין הן לעולם הבא.	רבי יוחנן:												מט:
אלו בני אדם, שיקרין הן בעולם הזה וקפויין הן לעולם הבא.	רבי יהושע בן לוי:												מט:
כי הא דרב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי הלש ואיתנגיד.													מט:
כי הדר, אמר ליה אבוה: מאי חזית?													מט:
אמר ליה: עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה.													מט:

Talmud Navigator

statement-מימרא- ■
 challenge-קושיא- ⚡
 question-שאלה- ^
 answer-תירוץ- !
 proof-ראיה- ■

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר לו: בני, עולם ברור ראית.												o
ואנן היכי התם?												o
כי היכי דאיתו אנן הכא, הכי איתנן התם.												o
ושמעתי שהיו אומרים: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו.												o
ושמעתי שהיו אומרים: הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן.												o
מאן נינהו?												^
אילימא רבי עקיבא וחביריו												!
משום הרוגי מלכות ותו לא?												ז
אלא: הרוגי לוד.												!
(זכריה יד) ביום ההוא יהיה על מצלות הסוס קדש לה'												■
מאי מצלות הסוס?												^
עתידי הקדוש ברוך הוא להוסיף על ירושלים, עד שהסוס רץ ומציל.	רבי יהושע בן לוי:											!
כל מצילות שתולין לסוס בין עיניו יהיה קדש לה'.	רבי אלעזר:											!
כל ביזה שבזוין ישראל עד שעה שהסוס רץ ומציל - יהיה קדש לה'.	רבי יוחנן:											!
בשלמא למאן דאמר כל ביזה שבזוין ישראל - היינו דכתיב (זכריה יד) והיה הסירות בבית ה' כמזרקים לפני המזבח. אלא למאן דאמר בהנך תרתי - מאי והיה הסירות בבית ה'?												ז
מילתא אחריתי קאמר, דמתעתי ישראל ומתנדבי ומייתי.												!
בשלמא למאן דאמר ביזה - היינו דכתיב (זכריה יד) ולא יהיה כנעני עוד בבית ה' צבאות. אלא למאן דאמר הנך תרתי - מאי ולא יהיה כנעני?												ז
אין כאן עני.	רב ירמיה:											!
וכנעני מנלן דאיקרית תגר												ז
דכתיב (בראשית לח) וירא שם יהודה בת איש כנעני.												■
מאי כנעני?												^
אילימא כנעני ממש												!
אפשר בא אברהם והזהיר את יצחק, בא יצחק והזהיר את יעקב, ויהודה אזיל ונסיב?												ז
בת גברא תגרא, דכתיב (הושע יב) כנען בידו מאוני מרמה ואיבעית אימא מהכא (ישעיהו כג) אשר סחריה שרים כנעניה נכבדי ארץ.	אלא אמר רבי שמעון בן לקיש:											!
(זכריה יד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד												■
אטו האידינא לאו אחד הוא?												ז
לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה, על בשורות טובות אומר ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת. לעולם הבא - כולו הטוב והמטיב.	רבי אחא בר חנינא:											!
ושמו אחד												■

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

פסחים-אלו עוברין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי אחד, אטו האידינא לאו שמו אחד הוא?									ז			
לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה - נכתב ביו"ד ה"י ונקרא באל"ף דל"ת, אבל לעולם הבא כולו אחד - נקרא ביו"ד ה"י, ונכתב ביו"ד ה"י.	רב נחמן בר יצחק:								!		◇	
סבר רבא למדרשה בפירקא.	[רבא]								○			
לעלם כתיב	אמר ליה ההוא סבא:								■			
נכתב אני ביו"ד ה"א, ונקרא אני באל"ף דל"ת.	רבי אבינא רמי:								■		◇	
הדרן עלך אלו עוברין												